

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

ROZHODNUTÍ NABÝLO PRAVNÍ

účinné dne 29. 7. 2014 a je

VYKONATELNÉ dne 14. 8. 2014

Český telekomunikační úřad

Oddělení přezkoumávání rozhodnutí

Dne 31. 7. 2014

Praha **28-07-2014**

Čj. ČTÚ-31 223/2014-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu jako příslušný správní orgán podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), na základě rozkladu podaného dne 22. 4. 2014 obchodní společností **ha-vel internet s.r.o.**, IČO 253 54 973, se sídlem Ostrava - Muglinov, Olešní 587/11A, PSČ 712 00, zastoupenou JUDr. Pavlem Zajícem, advokátem, IČO 641 28 831, se sídlem Nad Porubkou 2355, 708 00 Ostrava – Poruba, podle ust. § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, čj. ČTÚ-3 424/2012-606/XIII. vyř., ze dne 1. 4. 2014, o návrhu obchodní společnosti ha-vel internet s.r.o. podaném proti obchodní společnosti **ERKOR OSTRAVA, s.r.o.**, IČO 274 67 163, se sídlem Ostrava - Moravská Ostrava, 28.října 1168/102, PSČ 702 00, zastoupená Mgr. Ing. Hanou Továrkovou, advokátkou, IČO 687 00 211, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, 602 00 Brno – Černá Pole, ve věci sporu o zaplacení cen za veřejně dostupnou službu elektronických komunikací, poskytnutou na základě Smlouvy o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací společnosti ha-vel internet s.r.o. č. 20080618, včetně smluvní pokuty v celkové výši 1 154 802,00 Kč s příslušenstvím, podle § 127 odst. 1 a 4 zákona o elektronických komunikacích, po projednání v rozkladové komisi Rady Českého telekomunikačního úřadu ustavené podle ust. § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, čj. ČTÚ-3 424/2012-606/XIII. vyř., ze dne 1. 4. 2014 se potvrzuje.
- II. Obchodní společnost ha-vel internet s.r.o., IČO 253 54 973 je podle § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích povinna uhradit obchodní společnosti ERKOR

OSTRAVA, s.r.o., IČO 274 67 163, náhradu nákladů řízení o rozkladu potřebných k účelnému uplatňování práva ve výši 1 573,00 Kč včetně DPH za právní zastoupení, a to vše do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí k rukám právního zástupce odpůrce.

Odůvodnění:

Návrhem na zahájení řízení, ze dne 13. 1. 2012 se obchodní společnost ha-vel internet s.r.o., IČO 253 54 973, se sídlem Ostrava - Muglinov, Olešní 587/11A, PSČ 712 00, zastoupená JUDr. Pavlem Zajícem, advokátem, Ev.č./IČO 04743/64128831, se sídlem Nad Porubkou 2355, 708 00 Ostrava (dále jen „**navrhovatel**“), obrátila na Český telekomunikační úřad, odbor pro severomoravskou oblast s tím, aby tento rozhodl o povinnosti obchodní společnosti ERKOR OSTRAVA, s.r.o., IČO 274 67 163, se sídlem Ostrava - Moravská Ostrava, 28.října 1168/102, PSČ 702 00, v řízení zastoupené Mgr. Ing. Hanou Továrkovou, advokátkou, Ev.č./IČO 12611/68700211, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, 602 00 Brno-Černá Pole (dále jen „**odpůrce**“), zaplatit navrhovateli cenu za služby elektronických komunikací v celkové výši 1 154 802,00 Kč. V návrhu navrhovatel uvedl, že byl na základě osvědčení o registraci č. 142/2004-610 podle generální licence č. GL-25/S/2000 oprávněn poskytovat telekomunikační služby zprostředkováním přístupu uživatelů ke službám sítě Internet a poskytováním hlasové komunikace prostřednictvím sítě Internet. Navrhovatel uzavřel s odpůrcem – objednatelem – dne 15. 7. 2008 Smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací společnosti ha-vel internet s.r.o. č. 20080618 (dále jen „*účastnická smlouva*“). Navrhovatel odpůrci za poskytnuté služby vyúčtoval cenu za tyto služby – a to fakturami č. 2100300259, 2100404322, 2100404826, 2100405325, 2100405832 (k této faktuře vystaven dobropis na částku 66 187,00 Kč). Tyto faktury nebyly ze strany odpůrce uhrazeny. Navrhovatel od smlouvy odstoupil a fakturou č. 2101700006 vyúčtoval odpůrci smluvní pokutu ve výši 651 049,00 Kč.

O zahájení správního řízení byli účastníci vyrozuměni dopisem ze dne 10. 4. 2013, v rámci kterého byl navrhovatel vyzván, aby doložil písemné smlouvy o sjednání smluvní pokuty. Účastníci řízení byli rovněž vyrozuměni o svých procesních právech a o zásadě koncentrace řízení podle ust. § 82 odst. 4 správního řádu.

Odpůrce se vyjádřil dopisem ze dne 16. 4. 2013, kterým vnesl námitku nepříslušnosti Českého telekomunikačního úřadu, odbor pro severomoravskou oblast, neboť navrhovatel i odpůrce byli osobami vykovávajícími komunikační činnost dle § 7 zákona o elektronických komunikacích. Podle § 127 zákona o elektronických komunikacích byl tedy příslušným spor rozhodnout předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu.

Odpůrce dne 22. 4. 2013 nahlížel do spisu a vyjádřil se dopisem ze dne 22. 4. 2013, ve kterém uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení a sdělil, že se ve věci vyjádří na základě výzvy k vyjádření se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu.

Dne 24. 4. 2013 Český telekomunikační úřad, odbor pro severomoravskou oblast rozhodl o námitce nepříslušnosti tak, že této nevyhověl.

Odpůrce se následně vyjádřil dopisem ze dne 7. 5. 2013, ve kterém uvedl, že v žalovaném období srpen – prosinec 2010 neexistoval mezi navrhovatelem a odpůrcem žádný smluvní vztah. Odpůrce upozornil, že účastnická smlouva, kterou navrhovatel doložil, byla ze strany odpůrce podepsána panem Ing. Josefem Vizvářem, který nikdy nebyl jednatelem nebo prokuristou odpůrce. Navrhovatel jakožto podnikatel je odpovědný za to, že si ověří, zda za druhou stranu jedná oprávněná osoba nebo nikoliv. Odpůrce dále uvedl, že počínaje dnem 1. 12. 2009 odebíral veškerou konektivitu od společnosti PODA a.s., IČO 258 16 179, se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, 28. října 1168/102, PSČ 702 00, a to na základě smlouvy ze dne 1. 12. 2009. Navrhovatel tedy odpůrci žádné služby neposkytoval, a jejich poskytování ani nedoložil, neboť jen vystavená faktura poskytování služeb neprokazuje. Odpůrce dále uvedl, že navrhovatel založil do spisu specifikace, kde jsou uvedeny lokality, v nichž mělo být realizováno připojení, a to Dr. Martíňka 1508/3, Ostrava – Hrabůvka a Ahepjukova 6/2795, Ostrava – Moravská Ostrava. Odpůrce doložil žádost navrhovatele o povolení k vstupu ke svému zařízení v lokalitě Dr. Martíňka 1508/3, Ostrava – Hrabůvka a Ahepjukova 6/2795, Ostrava – Moravská Ostrava z důvodu jeho demontáže, když termín demontáže byl 17. 9. 2010. Ohledně navrhovatelem uplatněného nároku na smluvní úrok z prodlení odpůrce uvedl, že i kdyby nárok navrhovatele nebyl neoprávněn, smluvní úrok z prodlení ve výši 0,5% z dlužné částky denně byl neúměrně vysoký a tudíž v rozporu se zákonem. S odkazem na nález Ústavního soudu spis. zn. I. ÚS 728/2010, kde Ústavní soud uvedl, že sjednání povinnosti zaplatit úrok z prodlení ve výši 0,5% denně, tj. 182,5% ročně je protiústavní a Ústavní soud jej považoval za lichvářský úrok. Odpůrce se dále vyjádřil k požadované smluvní pokutě, přičemž poukázal na vyjádření navrhovatele v přípisu ze dne 15. 12. 2010, kde tento uvedl: „Dle ustanovení čl. VII. odst. 7.4 Všeobecných podmínek smlouvy je v případě odstoupení od smlouvy poskytovatelem objednatel (účastník) povinen uhradit smluvní pokutu ve výši odpovídající souhrnu peněžních plnění, která by při řádném průběhu smluvních vztahů uhradil poskytovateli do okamžiku sjednaného ukončení smlouvy.“ Dle odpůrce je navrhovatelem tvrzené odstoupení od smlouvy irrelevantní, neboť v dané době neexistoval mezi navrhovatelem a odpůrcem smluvní vztah, navíc nejpozději od demontáže zařízení dne 17. 9. 2010 již navrhovatel odpůrci žádné služby neposkytoval, ani fakticky poskytovat nemohl. Odpůrci tedy nebylo zřejmé, z jakého důvodu téměř 3 měsíce od demontáže svého zařízení odstupoval navrhovatel od smlouvy. Dále smluvní pokutu dle čl. 7.4 Všeobecných podmínek považoval za sjednanou v rozporu se zákonem. Navrhovatel si nárokoval smluvní pokutu pro případ odstoupení od smlouvy, což je jednostranný úkon ze strany navrhovatele. V této souvislosti

odpůrce poukázal na rozhodovací praxi ČTÚ a na judikaturu Nejvyššího soudu v Brně. K otázce věcné nepříslušnosti sdělil, že si na svém stanovisku nadále trvá.

Český telekomunikační úřad, odbor pro severomoravskou oblast dne 16. 5. 2013 vyzval účastníky řízení k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Přípisem ze dne 16. 5. 2013 vyzval též navrhovatele, aby se k tvrzení odpůrce vyjádřil.

Odpůrce se vyjádřil dopisem ze dne 27. 5. 2013 a uvedl, že dohledal dohodu o narovnání ze dne 31. 8. 2009, kterou se navrhovatel a odpůrce dohodli na ukončení účastnické smlouvy ke dni 31. 8. 2009. Dle ujednání této dohody již od 1. 9. 2009 nebyl mezi navrhovatelem a odpůrcem žádný smluvní vztah, navrhovatel neposkytoval odpůrci od tohoto data žádné služby elektronických komunikací a navrhovatel nezasílal odpůrci žádné faktury. Faktury, jejichž zaplacení se nyní navrhovatel domáhá, byly odpůrci zaslané až v srpnu 2010. Vyfakturované služby za období od 1. 9. 2009 ale nepobíral.

Navrhovatel nahlížel do spisu dne 28. 5. 2013 a k věci se téhož dne vyjádřil. Navrhovatel úvodem shrnul chronologii případu. Podle smlouvy uzavřené s odpůrcem navrhovatel odpůrci poskytoval služby elektronických komunikací do dvou lokalit – Dr. Martínka a Ahepjukova. V lokalitě Dr. Martínka mu poskytoval služby se zvýšenou garantovanou rychlostí 120 Mbps na dobu 24 měsíců. Protokol o předání této služby byl mezi navrhovatelem a odpůrcem podepsán dne 31. 1. 2009 na dobu 24 měsíců. Předávací protokol byl podepsán panem Vizvárym. Po celou dobu poskytování služeb odpůrce žádným způsobem nerozporoval, že by nedošlo k uzavření účastnické smlouvy nebo že by služby nebyly odpůrci poskytovány. Odpůrce za služby řádně platil cenu sjednanou ve smlouvě. V srpnu 2009 oslovil odpůrce navrhovatele s žádostí, aby byla smlouva předčasně ukončena. Žádosti navrhovatel vyhověl za předpokladu, že odpůrce zajistí uzavření a dodržení smlouvy navrhovatele s jiným subjektem – novým zákazníkem. Odpůrce s touto podmínkou souhlasil a zajistil, aby navrhovatel uzavřel smlouvu se společností Agola Systém s.r.o., IČO 285 84 945, se sídlem Ostrava – Poruba, Zdeňka Štěpánka 1785/3, PSČ 708 00 (dne 8. 11. 2013 vymazaná z obchodního rejstříku) (dále jen „*Agola Systém*“). Navrhovatel, odpůrce a Agola Systém uzavřeli dne 31. 8. 2009 dokument nazvaný Dohoda o narovnání (dále jen „*Dohoda o narovnání*“), jejímž cílem bylo ukončení účastnické smlouvy mezi navrhovatelem a odpůrcem za předpokladu splnění podmínek uvedených v části II. písm. a), b), a c) Dohody o narovnání. Následně navrhovatel skutečně uzavřel dne 1. 9. 2009 Smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací se společností Agola Systém č. 20090825. Navrhovatel tedy přestal poskytovat služby odpůrci, začal je poskytovat společnosti Agola Systém, a tato za ně zpočátku řádně platila. Dopisem ze dne 25. 11. 2009 odpůrce začal zpochybňovat platnost uzavřené dohody o narovnání, na co navrhovatel nereagoval, neboť Agola Systém v té době řádně platila. Platit přestala v dubnu 2010. Navrhovatel uvedl, že s ohledem na skutečnost, že nebyly splněny podmínky uvedené

v Dohodě o narovnání pro ukončení účastnické smlouvy uzavřené mezi navrhovatelem a odpůrcem, platila tato účastnická smlouva i nadále po celý rok 2010. Navrhovatel tak s poukazem na výše uvedené a na základě platně sjednané účastnické smlouvy uzavřené dne 15. 7. 2008 mezi navrhovatelem a odpůrcem začal Služby poskytovat opět odpůrci a také je začal měsíčně účtovat až do doby odstoupení pro podstatné porušení účastnické smlouvy v prosinci 2010. Navrhovatel tak vyúčtoval odpůrci služby od srpna 2010 do prosince 2010. Vzhledem k tomu, že došlo k podstatnému porušení smluvní povinnosti, vyúčtoval navrhovatel odpůrci smluvní pokutu ve výši celkových úhrad ušlých plateb, odpovídajících přesné době scházející od předčasného ukončení smlouvy do uplynutí sjednané doby trvání účastnické smlouvy.

Dále se navrhovatel vyjádřil k námitce odpůrce, že Ing. Josef Vizváry nebyl oprávněn k uzavření smlouvy, a odkázal se na ust. § 15 zákona č. 513/1991 Sb., Obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“) („*kdo byl při provozování podniku pověřen určitou činností, je zmocněn ke všem úkonům, k nimž při této činnosti obvykle dochází*“). Navrhovatel uvedl, že na základě účastnické smlouvy, kterou za odpůrce podepsal Ing. Josef Vizváry, odpůrce v období od července 2008 do srpna 2009 řádně platil faktury navrhovatele, kterými navrhovatel vyúčtoval odpůrci cenu za poskytnuté Služby dle účastnické smlouvy. I počátkem roku 2009 Ing. Josef Vizváry na základě plné moci podepsal za odpůrce veškeré specifikace služeb, o jejichž zaplacení v tomto sporu šlo.

Navrhovatel dále trval na tom, že v období od srpna 2010 do prosince 2010 poskytoval odpůrci Služby dle účastnické smlouvy. Odpůrce přiložil ke svému podání žádost navrhovatele adresovanou společnosti PODA o povolení přístupu k zařízení navrhovatele umístěných v lokalitě Dr. Martínka a Ahepjukova za účelem jejich demontáže. Závěr odpůrce, že po té již navrhovatel nemohl odpůrci služby poskytovat, navrhovatel považoval za nesprávný, neboť odpůrce zde opomněl skutečnost, že výše uvedenou žádostí navrhovatel žádal o povolení přístupu k demontáži zařízení umístěného v lokalitě Dr. Martínka a Ahepjukova, jejichž prostřednictvím navrhovatel poskytoval své služby dle smlouvy se společností Agola Systém právě společnosti Agola Systém, nikoliv odpůrci.

Ohledně námitek odpůrce týkajících se výše smluvního úroku z prodlení navrhovatel uvedl, že odpůrce byl právnickou osobou podnikající, smlouvu neuzavřel jako spotřebitel, ale jako profesionál. Dle názoru navrhovatele odpůrce poukazem na údajnou neplatnost sjednané výše úroku z prodlení pro rozpor se zákonem sám sebe, coby odborníka a profesionála, najednou postavil do role subjektu, který na základě vlastní, svobodné a vážně míněné vůle není schopen posoudit smlouvy a dokumenty, které podepisuje. Ohledně neplatnosti sjednané smluvní pokuty navrhovatel uvedl, že tuto neměl sjednanou za výkon práva, ale za porušení smluvní povinnosti, a tudíž byla smluvní pokuta sjednaná platně.

Odpůrce se k výše uvedenému vyjádřil na základě výzvy Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro severomoravskou oblast, a to dne 10. 6. 2013, a uvedl, že pro posouzení případu je nejdůležitější posouzení znění Dohody o narovnání, tj. zda došlo k ukončení smluvních vztahů mezi navrhovatelem a odpůrcem. Odpůrce uvedl, že nebylo pravdivým tvrzení navrhovatele, že odpůrce začal zpochybňovat platnost uzavřené Dohody o narovnání. Tuto dohodu za odpůrce podepisoval Ing. Josef Vizváry jako zmocněnec. Z jeho plné moci vyplývá, že zmocněnec byl oprávněn zastupovat odpůrce při uzavírání, změně nebo ukončování obchodněprávních a občanskoprávních smluv týkajících se běžného provozu Společnosti (tj. odpůrce), na základě nichž nedošlo ke vzniku závazků Společnosti přesahujících částku 2 000 000,00 Kč v každém jednotlivém případě. Přípisem ze dne 25. 11. 2009 odpůrce navrhovateli sdělil, že Ing. Vizváry nebyl zmocněn k tomu, aby činil jménem odpůrce jednostranné ručitelské prohlášení a aby zavazoval odpůrce k závazkům přesahujícím částku 2 000 000,00 Kč s tím, že odpůrce navrhovateli sdělil, že nesouhlasil s překročením oprávnění ve věci ručitelského prohlášení. Ukončení smluvních vztahů s navrhovatelem odpůrce nikdy nezpochybnil, neboť Ing. Vizváry byl dle předložené plné moci oprávněn ukončovat obchodněprávní vztahy.

Odpůrce dále nesouhlasil s tvrzením navrhovatele, že nebyly splněny podmínky uvedené v Dohodě o narovnání, a smlouva tedy byla mezi navrhovatelem a odpůrcem platná až do konce roku 2010. Navrhovatel se dle svého vlastního tvrzení choval zcela dle Dohody o narovnání, přestal poskytovat služby odpůrci (tj. považoval vztahy s odpůrcem za ukončené a začal poskytovat služby společnosti Agola Systém, s.r.o.). Odpůrce nesouhlasil s postupem navrhovatele, který poté, co společnost Agola Systém přestala plnit smluvní podmínky, obnovil platnost smlouvy mezi ním a odpůrcem. Odpůrce nepovažoval za pravdivé ani tvrzení navrhovatele, že začal služby opět poskytovat odpůrci. Toto navrhovatel nijak nedoložil. K odinstalování zařízení společnosti Agola Systém odpůrce uvedl, že v uvedených lokalitách byla instalována zařízení jen jednou, nejdříve se jejich prostřednictvím poskytovaly služby odpůrci, poté společnosti Agola Systém. Žádná jiná zařízení nebyla montována. V žádosti o povolení vstupu k odinstalování těchto zařízení přitom nebyla žádná specifikace toho, že by se jednalo o zařízení společnosti Agola Systém, ani nebylo zmíněno, že by se mělo jednat jen o odinstalování pouze jednoho zařízení. Z přípisu je navíc zřejmé, že demontované zařízení bylo používáno jak k poskytování služeb společnosti Agola Systém, tak (předtím) i k poskytování služeb odpůrci. Navrhovatel přiznal, že dne 1. 9. 2009 přestal poskytovat odpůrci služby a tato skutečnost je mezi stranami nesporná. Pokud navrhovatel tvrdí, že opětovně začal poskytovat služby odpůrci, musí toto prokázat.

Odpůrce dále uvedl, že dle ustanovení Dohody o narovnání, pokud by nebyly sjednané podmínky plněny (tedy v situaci, kdy by Agola Systém neplatila za své služby), měl

navrhovatel možnost od Dohody o narovnání odstoupit a v takovém případě by se s účinností ode dne odstoupení obnovily vztahy mezi navrhovatelem a odpůrcem. Toto navrhovatel neučinil, naopak bez dalšího přistoupil k obnově účastnické smlouvy mezi ním a odpůrcem.

K otázce smluvního úroku z prodlení odpůrce uvedl, že smluvní ustanovení, které je v rozporu se zákonem, je absolutně neplatné od svého počátku bez ohledu na to, jestli s tím strany souhlasily. Ani na základě svobodné vůle se nelze zavázat k plnění povinnosti, která je v rozporu se zákonem. Argument, že smlouva byla uzavřena mezi podnikateli, nemá opodstatnění, neboť smluvní úrok z prodlení může být sjednán jen mezi podnikateli a nález Ústavního soudu, na který se odpůrce odkazoval v předcházejícím podání, se týkal situace mezi podnikateli. Otázka smluvní pokuty byla jako taková bezpředmětná, neboť smluvní vztahy mezi navrhovatelem a odpůrcem byly ukončeny ke dni 31. 8. 2009.

Na základě výzvy Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro severomoravskou oblast se k věci vyjádřil navrhovatel dne 20. 6. 2013 a uvedl, že ke dni 2. 9. 2010 odstoupil od smlouvy se společností Agola Systém, po tom co tato přestala plnit své smluvní povinnosti. Po zahájení insolvenčního řízení na majetek společnosti Agola Systém navrhovatel přihlásil své pohledávky, smluvní pokutu nepřihlašoval. Insolvenční správce přihlášenou pohledávku akceptoval. Navrhovatel zdůraznil, že jeho pohledávky za společností Agola Systém a za odpůrcem spolu nesouvisí. Předmětné zařízení navrhovatele tak nebylo fyzicky použito pro souběžné poskytování služeb odpůrci a společnosti Agola Systém.

Navrhovatel dále uvedl, že ukončením Smlouvy se společností Agola Systém a dále v důsledku nesouhlasu odpůrce s překročením zmocněnčova oprávnění, popsáném v dopise odpůrce ze dne 25. 11. 2009, přestaly být nejpozději dne 2. 9. 2010 splněny podmínky uvedené v článku II. Dohody o narovnání nezbytné k ukončení účastnické smlouvy mezi navrhovatelem a odpůrcem, a tudíž navrhovatel od září 2010 poskytování služeb odpůrci dle účastnické smlouvy mezi navrhovatelem a odpůrcem znovuobnovil. Navrhovatel dále zdůraznil, že ukončení účastnické smlouvy bylo podmíněno splněním podmínek uvedených v čl. II. dohody o narovnání.

Český telekomunikační úřad, odbor pro severomoravskou oblast dne 24. 6. 2013 vyzval účastníky řízení k opětovnému vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí.

Odpůrce se vyjádřil dopisem ze dne 9. 7. 2013 a uvedl, že tvrzení navrhovatele odůvodňující znovuobnovení účastnické smlouvy mezi navrhovatelem a odpůrcem je nesprávné a hrubě zkreslené. Odpůrce uvedl, že dopisem ze dne 25. 11. 2009, na který se navrhovatel odvolal, odpůrce vyslovil nesouhlas s překročením zmocněnčova oprávnění výhradně ve věci ručitelského prohlášení, nikoli ve věci samotného ukončení smluvního vztahu s navrhovatelem. Navrhovatel sám nezpochybnil ukončení smluvních vztahů

s odpůrcem Dohodou o narovnání a přiznal, že přestal od 1. 9. 2009 odpůrci poskytovat služby. Poté ale tvrdil, že nejpozději 2. 9. 2010 přestaly být splněny podmínky čl. II. Dohody o narovnání, a z toho se snažil dovodit, že jeho vztah s odpůrcem se automaticky obnovil. Článek II. dohody o narovnání přitom stanovil následující: „*V případě nesplnění výše uvedených podmínek je Poskytovatel (tj. navrhovatel) oprávněn od této Dohody o narovnání odstoupit, v důsledku čehož bude Původní objednatel (ERKOR OSTRAVA, s.r.o.) nadále zavázán k plnění Původní smlouvy do doby řádného ukončení.*“ Pokud tedy měl navrhovatel za to, že nejsou splněny podmínky Dohody o narovnání, měl možnost od Dohody o narovnání odstoupit a pouze v takovém případě by se obnovily vztahy mezi navrhovatelem a odpůrcem. Navrhovatel však toto neučinil a tvrdil, že právní vztah se obnovil „sám od sebe“, což je v přímém rozporu s textem Dohody o narovnání, který je v tomto jasný, když uvádí, že odpůrce by byl nadále zavázán k plnění původní smlouvy „v důsledku“ odstoupení. Dále odpůrce uvedl, že i přesto, že navrhovatel tvrdí, že po odpůrci požaduje zaplacení faktur za služby, které mu byly poskytovány v období od 2. 9. 2010 do prosince 2010, mezi uplatněnými fakturami je i faktura vyúčtovaná společnosti Agola Systém za období srpen 2010. Dále odpůrce uvedl, že navrhovatel stále neprokázal, že služby odpůrci v období září až prosinec 2010 skutečně poskytoval.

Dne 9. 10. 2013 došlo ve věci ke změně funkční příslušnosti v rozhodování sporu, neboť se jednalo o spor podle ust. § 127 zákona o elektronických komunikacích a k vyřizování byl tedy příslušný předseda Rady ČTÚ (dále jen „**správní orgán I. stupně**“).

Navrhovatel i odpůrce se vyjádřili podáními ze dne 23. 10. 2013, ve kterých zopakovali svá předcházející vyjádření.

Správní orgán I. stupně dopisem ze dne 5. 11. 2013 vyrozuměl účastníky řízení o termínu provedení dokazování a o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Na základě této výzvy účastníci řízení nahlíželi do správního spisu dne 21. 11. 2013 a ve stejný den byl proveden důkaz listinou. Žádný z účastníků neměl připomínky ke způsobu provedení důkazu listinou ani se nevyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí.

Po provedeném dokazování a zhodnocení zjištěných skutečností správní orgán I. stupně vydal dne 1. 4. 2014 rozhodnutí čj. ČTÚ-3 424/2012-606/XIII. vyř., kterým ve výroku I. podle ust. § 141 odst. 7 správního řádu zamítl návrh na uložení povinnosti odpůrci zaplatit cenu za neuhrazené faktury za poskytnuté služby elektronických komunikací za období srpen 2010 až prosinec 2010 a smluvní pokuty v celkové výši 1 154 802,00 Kč včetně DPH s příslušenstvím. Ve výroku II. rozhodl správní orgán I. stupně o tom, že navrhovatel je povinen zaplatit odpůrci k rukám právního zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 12 584,00 Kč vč. DPH (dále jen *napadené rozhodnutí*“).

Na základě zjištěných skutečností správní orgán I. stupně nejprve podle ust. § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích odůvodnil svou příslušnost k rozhodování sporu, který byl předmětem tohoto správního řízení. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že spornými skutečnostmi mezi účastníky řízení bylo, zda odpůrce měl povinnost uhradit faktury tvrzené navrhovatelem v návrhu na zahájení správního řízení, vyúčtování smluvní pokuty, a dále to, zda byla smlouva ukončena a k jakému datu. Správní orgán I. stupně shledal Dohodu o narovnání za řádně uzavřenou a s odkazem na dikci plné moci udělené odpůrcem panu Vizvárymu konstatoval oprávnění pana Vizváryho zavázat odpůrce k ručení. Dohoda o narovnání tak byla platně sjednaná a to včetně ručitélského závazku odpůrce. Všechny smlouvy a specifikace služeb, které založily a měnily smluvní vztah mezi navrhovatelem a odpůrcem, byly ze strany odpůrce uzavřeny právě panem Vizvárym a obě strany se chovaly v souladu se smluvními podmínkami. Z této skutečnosti vyplynula i faktická oprávněnost pana Vizváryho k podpisu předmětných smluv, dohod o narovnání a specifikací. Na platném uzavření Dohody o narovnání tedy nemohl nic změnit ani dopis odpůrce nazvaný Oznámení nesouhlasu zmocnitele s překročením zmocněncova oprávnění ze dne 25. 11. 2009. Dohoda o narovnání byla tedy dle názoru správního orgánu I. stupně sjednána platně, a navíc odpůrce zpochybnil toliko ručitélský závazek, nikoli Dohodu o narovnání jako takovou. Ke zpochybnění oprávnění pana Vizváryho zavázat odpůrce k ručení došlo ze strany odpůrce až po třech měsících od podpisu Dohody o narovnání. Z tohoto důvodu nelze dle správního orgánu I. stupně k tomuto úkonu přikládat právní relevanci, a takový úkon nemá v daném případě žádné právní účinky na případnou neplatnost ručitélského závazku a tím i celé Dohody o narovnání. Prohlášení neplatnosti ručitélského závazku dle názoru správního orgánu I. stupně neměl ani navrhovatel, neboť ten nejenže nezmínil a ani nezpochybnil Dohodu o narovnání v návrhu na zahájení správního řízení, ale ke zpochybnění nedošlo ani dříve, neboť toto nebylo prokázáno ani tvrzeno při podání návrhu. Navrhovatel dle vlastních vyjádření vzal dopis odpůrce, ve kterém tento zpochybnil ručitélský závazek, na vědomí, neučinil v této věci ale žádné právní kroky a ani na něj žádným způsobem nereagoval. Z tohoto jednání navrhovatele správní orgán I. stupně dovodil, že navrhovatel nepovažoval zpochybnění ručení odpůrcem za relevantní, protože považoval Dohodu o narovnání za platnou. Navrhovatel od Dohody o narovnání neodstoupil, ale dále poskytoval společnosti Agola Systém služby, a za tyto služby přijímal odpovídající finanční protiplnění. Argumentaci navrhovatele, dle které zpochybněním ručitélského závazku odpůrce sám fakticky potvrdil, že účastnická smlouva uzavřená mezi navrhovatelem a odpůrcem zůstala nadále v platnosti, správní orgán I. stupně neakceptoval s tím, že navrhovatel nedoložil, že by měl již dříve důvodné pochybnosti o platnosti Dohody o narovnání a v ní obsaženého ručitélského závazku, ale naopak zjevně považoval Dohodu o narovnání za platnou, a to i po zpochybněním ručitélského oprávnění. Správní orgán I.

stupně dále nesouhlasil s tvrzením navrhovatele, že odpůrce zpochybnil celou Dohodu o narovnání, neboť dle jeho názoru odpůrce zpochybnil pouze ručitelský závazek obsažený v Dohodě o narovnání. Správní orgán I. stupně nepřisvědčil ani námitce navrhovatele, že nebyly splněny podmínky Dohody o narovnání, a původní účastnická smlouva tak nemohla být řádně ukončena. Správní orgán I. stupně dovodil, že řádné uzavření Dohody o narovnání bylo podmíněné třemi podmínkami, a to: (1) společnost Agola Systém uzavře s navrhovatelem novou smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací (tato podmínka byla považována za splněnou, neboť žádná ze stran sporu toto v průběhu řízení nerozporovala), (2) odpůrce bude mít vůči navrhovateli splněny všechny závazky plynoucí zejména z původní smlouvy (tato podmínka byla považována za splněnou, neboť žádná ze stran sporu toto v průběhu řízení nerozporovala), (3) ručitelský závazek odpůrce za společnost Agola Systém v rozsahu maximálně do výše původního závazku odpůrce vůči navrhovateli. V Dohodě o narovnání přitom bylo sjednáno, že v případě nesplnění uvedených podmínek byl navrhovatel oprávněn od Dohody o narovnání odstoupit. Navrhovatel v průběhu celé doby řízení netvrdil ani neprokázal, že by od Dohody o narovnání odstoupil. Pouhé tvrzení navrhovatele, že původní smlouva mezi navrhovatelem a odpůrcem nadále trvala, nemohlo dle názoru správního orgánu I. stupně založit právní titul na zaplacení částky za poskytnuté služby elektronických komunikací, neboť původní účastnickou smlouvu bylo nutno považovat za platně ukončenou ke dni 31. 1. 2009 – tj. ke dni uzavření Dohody o narovnání. Nedostatek právního titulu nemohlo ani dodatečně zhojit navrhovatelovo odstoupení od původní účastnické smlouvy a vyúčtování ceny za služby fakturami za srpen 2010 – prosinec 2010. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že z navržených důkazů nevyplývalo, že by navrhovatel odinstaloval zařízení poskytující službu elektronických komunikací, neboť předávací protokoly byly natolik neurčité, že z nich nebylo možno zjistit, jaká zařízení byla ve skutečnosti odinstalována. Z tohoto důvodu nemohl vzít za prokázané, že navrhovatel ani prakticky nemohl odpůrci poskytovat služby, které se dle původní Smlouvy s odpůrcem zavázal odpůrci poskytovat a které mu vyúčtoval fakturami za období srpen 2010 – prosinec 2010. Správní orgán I. stupně následně dovodil, že s ohledem na skutečnost, že se návrhu navrhovatele na uložení povinnosti odpůrci zaplatit navrhovateli jistinu nevyhovělo, nemělo význam zabývat se otázkou příslušenství a jeho výši, neboť příslušenství sleduje osud jistiny a tudíž nárok na příslušenství rovněž nebyl navrhovateli přiznán. Podle správního orgánu I. stupně tedy navrhovatel neprokázal existenci právního titulu k tomu, aby mohl v rámci řízení podle ust. 127 zákona o elektronických komunikacích požadovat po odpůrci zaplacení částky za období srpen 2010 až prosinec 2010 za neuhrazené faktury za poskytnuté služby elektronických komunikací s příslušenstvím a smluvní pokutu za předčasné ukončení Smlouvy. Navrhovatel neprokázal ani to, že nějaké služby odpůrci v daném období poskytoval. Dohoda o narovnání byla sjednána platně,

a tudíž původní Smlouva skončila ke dni 31. 8. 2009. V průběhu řízení nebylo prokázáno, že by Dohoda o narovnání byla neplatná. V Dohodě o narovnání byl platně sjednán ručitelský závazek.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém jeho rozsahu podal navrhovatel dne 22. 4. 2014 blanketní rozklad, který doplnil dne 30. 4. 2014. V rozkladu navrhovatel uvedl, že Dohoda o narovnání jako jednu ze tří podmínek nabytí její účinnosti stanovila, že odpůrce bude ručitelem za společnost Agola Systém [viz. čl. I. písm. d) Dohody o narovnání]. Dále v čl. II. písm. c) Dohody o narovnání se odpůrce zavázal, že v případě prodlení společnosti Agola Systém s úhradou jakýchkoliv pohledávek navrhovatele delších než 20 dní, provede jejich úhradu odpůrce. Když odpůrce oznámil, že nesouhlasil s překročením zmocněncova oprávnění, pak odpůrce jednal zcela v souladu s ust. § 33 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*předcházející občanský zákoník*“). Pokud tedy nebyl sjednán ručitelský závazek odpůrce dle čl. I. písm. d) Dohody o narovnání, resp. čl. II. písm. c) Dohody o narovnání, nebyly tedy ani splněny všechny podmínky k tomu, aby Dohoda o narovnání nabyla účinnosti. Navrhovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 1600/2010, podle kterého *„Důsledkem překročení oprávnění vyplývajícího z plné moci nebo jednání za jiného bez plné moci, není neplatnost právního úkonu, nýbrž je jím pouze to, že zmocnitel, popř. ten, za něhož jednala třetí osoba bez plné moci, není právním úkonem vázán, tj. práva a povinnosti mu z takového právního úkonu nevzniknou.“* Jestliže tedy odpůrce popřel ručitelský závazek za společnost Agola Systém, nebyla splněna jedna z podmínek, které smluvní strany stanovily jako nezbytný předpoklad pro to, aby Dohoda o narovnání nabyla platnosti a účinnosti. Nemohlo tedy ani dojít k tomu, že Dohoda o narovnání nabyla platnosti a účinnosti. Navrhovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 32 Cdo 1635/2011, který konstatoval, že *„Podmínky, na jejichž splnění váží účastníci právního úkonu vznik, změnu nebo zánik práva či povinnosti, ‚nepodmiňují‘ platnost právního úkonu, nýbrž pouze to, zda právní následky úkonu nastanou (při splnění odkládací podmínky), resp. zda následky již nastalé pomínou (při splnění rozvazovací podmínky). Na splnění sjednané podmínky tak nezávisí platnost právního úkonu (smlouvy), jak nesprávně dovodil odvolací soud, nýbrž pouze to, zda jeho právní následky (účinky) nastanou či pomínou.“* Dále navrhovatel odkázal na rozsudek NS ČR sp. zn. 26 Cdo 2170/2008, podle kterého platí, že *„Podmínka je vedlejším ustanovením (ujednáním) v právním úkonu, kterým se účinnost právního úkonu, tj. skutečný vznik, změna či zánik subjektivních občanských práv a povinností, činí závislou na skutečnosti, která je subjektům právního úkonu v době jeho učinění neznámá (je pro ně nejistá). Nastane-li taková skutečnost, pak bez dalších právních úkonů účastníků nastanou podmínkou předpokládané účinky. V případě rozvazovací podmínky ‚zakotvené‘ ve smlouvě, tzn. zánik ‚účinnosti‘ této smlouvy, což má za*

následek obnovení právního vztahu před nabytím účinnosti smlouvy.“ Navrhovatel uvedl, že skutečnost, že Ing. Vizváry nebyl oprávněn sjednat ručitelský závazek, zcela jednoznačně vyplynula z právního úkonu odpůrce – dopisu ze dne 25. 11. 2009, kterým odpůrce oznámil navrhovateli překročení oprávnění zmocněnce Ing. Vizváryho. Tento dopis měl za následek skutečnost, že nebyla naplněna jedna ze tří podmínek nabytí účinnosti Dohody o narovnání. Dle rozsudku NS ČR sp. zn. 25 Cdo 1741/98 platí, že *„Plná moc k uzavření smlouvy o budoucí smlouvě o prodeji domu neopravňuje zmocněnce, aby jednal též o převodu pozemku, na němž dům stojí.“* Dále navrhovatel odkázal na rozsudek NS ČR, dle kterého platí, že *„Pokud je v plné moci užito formulace ‚...ve všech právních věcech zastupoval, aby vykonával veškeré úkony...‘, je nutné pokládat takovou moc za všeobecnou, nevyplývá-li to z dalšího jejího textu stanovené omezení.“* Dle navrhovatele dopisem ze dne 25. 11. 2009 odpůrce sám fakticky potvrdil, že nebyla splněna jedna z podmínek Dohody o narovnání, která byla předpokladem k tomu, aby jednak Dohoda o narovnání nabyla účinnosti a dále aby došlo k ukončení původní smlouvy o poskytování veřejně dostupných elektronických služeb, které poskytoval navrhovatel odpůrci. V důsledku tohoto původní Smlouva nikdy nepozbyla platnosti, Dohoda o narovnání nezačala platit, a tudíž navrhovatel od ní nemusel odstoupovat.

Správní orgán I. stupně výzvou ze dne 5. 5. 2014 vyzval navrhovatele k tomu, aby se k rozkladu odpůrce vyjádřil. Navrhovatel se vyjádřil dopisem ze dne 13. 5. 2014. S obsahem rozkladu nesouhlasil, přičemž uvedl, že dle čl. II. Dohody o narovnání byl navrhovatel oprávněn od Dohody o narovnání odstoupit v případě, že nebudou splněny podmínky čl. II Dohody o narovnání. Navrhovatel od Dohody o narovnání ale neodstoupil. Navrhovatel celé dosavadní řízení nezpochybňoval ukončení smluvních vztahů s odpůrcem Dohodou o narovnání a dokonce sám přiznal, že přestal od 1. 9. 2009 odpůrci poskytovat služby. Jeho tvrzení o neplatnosti Dohody o narovnání bylo tedy účelové. Odpůrce připomněl, že na uvedený dopis ze dne 25. 11. 2009 navrhovatel nijak nereagoval a dál poskytoval služby společnosti Agola Systém. Navrhovatel dále žádným způsobem neprokázal, že skutečně „začal opětovně poskytovat služby odpůrci.“ Nebylo ani zřejmé, odkdy začal tyto služby poskytovat, když na jednu stranu tvrdil, že souběžně odpůrci a Agola Systém služby neposkytoval, ale za měsíc srpen 2010 služby fakturoval oběma společnostem. Odpůrce tvrdí, že prokázal, že předmětné zařízení si sám navrhovatel odmontoval dne 23. 9. 2010, když o demontáž žádal již elektronicky dne 16. 9. 2010 a písemně 17. 9. 2010. Jiné zařízení k poskytování služeb odpůrci namontováno nebylo a navrhovatel toto ani netvrdí a neprokazuje. Navrhovatel požadoval úhradu za služby, které zjevně neposkytoval. Dle odpůrce judikáty, na které navrhovatel odkázal, se zde projednávaným sporem věcně nesusouví a nelze je na tento spor aplikovat.

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu orgánu. Podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „**Rada ČTÚ**“).

* * *

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 141 odst. 9 správního řádu Rada ČTÚ přezkoumala, zda napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, je souladné s právními předpisy, a dále též jeho správnost z hlediska námitek uplatněných v rozkladu, a po důkladném posouzení a přezkoumání napadeného rozhodnutí i podkladů ve správním spise se řídila následujícími úvahami.

Podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhoduje předseda Rady ČTÚ (správní orgán I. stupně) spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Rada ČTÚ konstatuje, že dne 1. 1. 2014 nabyl účinnosti zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, přičemž v souladu s ustanovením § 3028 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 3073 tohoto zákona se řídí jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. V tomto případě je věc posuzována dle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „předcházející občanský zákoník“) a obchodního zákoníku. Není důvod, aby Rada ČTÚ posuzovala předmět tohoto správního řízení dle jiného právního předpisu, než tak učinil správní orgán I. stupně.

Rada ČTÚ přezkoumala správní spis, který byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí a konstatuje, že správní spis obsahuje dostatečné množství podkladů na to, aby si Rada ČTÚ mohla ve věci učinit vlastní názor a ve věci se kvalifikovaně vyjádřit. Dle názoru Rady ČTÚ skutková zjištění jakož i závěry konstatované správním orgánem I. stupně odpovídají provedeným důkazům, Rada ČTÚ se s nimi ztotožňuje a současně je považuje za dostatečnou pro právní posouzení věci.

Předmětem sporu je posouzení nároku navrhovatele na zaplacení faktur vyúčtovaných odpůrci za poskytování služeb elektronických komunikací na základě účastnické smlouvy, a to za období srpen 2010 až prosinec 2010, a s tím související posouzení platnosti a účinnosti Dohody o narovnání, kterou mezi sebou strany uzavřely, přičemž navrhovatel i odpůrce jsou osobami vykonávajícími komunikační činnost dle § 7 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel a odpůrce učinili nespornou skutečnost,

že mezi nimi došlo k podpisu účastnické smlouvy a následně Dohody o narovnání, kterou se účinnost účastnické smlouvy měla pozastavit, strany ale učinily sporným skutečnost, zda došlo k řádnému uzavření této Dohody o narovnání, přičemž dle navrhovatele tato dohoda řádně uzavřena nebyla, a dle odpůrce tato dohoda uzavřena řádně byla. V případě kdy by k řádnému podpisu Dohody o narovnání nedošlo, znamenalo by to, že původní účastnická smlouva mezi stranami byla pořád účinná a navrhovatel byl oprávněn dle jejího znění účtovat ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací. V případě, že by Dohoda o narovnání byla uzavřena řádně, původní účastnická smlouva pozbyla své účinnosti a navrhovatel by tak nebyl oprávněn účtovat odpůrci služby elektronických komunikací.

Rada ČTÚ vyšla ze skutkového zjištění, že mezi stranami sporu byla dne 31. 8. 2009 uzavřena Dohoda o narovnání. Pro posouzení oprávněnosti nároku navrhovatele je stěžejní posoudit platnost a účinnost této Dohody, tj. provést výklad jejich jednotlivých ustanovení, zejména pak čl. II., který upravuje podmínky uzavření Dohody o narovnání.

Po posouzení předmětné věci s ohledem na rozklad navrhovatele, je třeba konstatovat, že rozklad není důvodný, napadené rozhodnutí se potvrzuje a rozklad se zamítá.

Rada ČTÚ konstatuje, že shodně se správním orgánem I. stupně, shledala Dohodu o narovnání jako platně sjednanou a uzavřenou, a tudíž ke dni 31. 8. 2009 došlo k zániku účastnické smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací. K danému závěru Rada ČTÚ dospěla na základě následujících důvodů.

V bodu II. Dohody o narovnání se uvádí, že „*Poskytovatel (tj. navrhovatel) a Původní objednatel (tj. odpůrce) se dohodli na ukončení Původní smlouvy dohodou ke dni podpisu této dohody, v souladu s čl. 9, odst. 9.7 Všeobecných podmínek poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací společnosti ha-vel internet s.r.o. za předpokládaného splnění těchto podmínek. [...]*” Dále jsou vypsány tři podmínky (1) Agola Systém uzavře s navrhovatelem Novou smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, 2) odpůrce bude mít v celém rozsahu splněny veškeré závazky vůči navrhovateli plynoucí zejména z původní smlouvy a 3) **odpůrce v případě prodlení Agola Systém s úhradou jakýchkoliv pohledávek navrhovatele delšího než 20 dní provede do 14 dnů ode prokázání věcného nároku jejich uhrazení navrhovateli.**

Smlouva tedy uvádí, že k ukončení původní smlouvy mezi navrhovatelem a odpůrcem dojde ke dni podpisu Dohody o narovnání, za předpokládaného splnění uvedených podmínek.

V následujícím odstavci čl. II. Dohody o narovnání se uvádí, že „**V případě nesplnění výše uvedených podmínek je Poskytovatel oprávněn od této Dohody o narovnání odstoupit, v důsledku čehož bude Původní objednatel /ERKOR OSTRAVA, s.r.o./, nadále zavázán k plnění Původní smlouvy do doby řádného ukončení.**“

Rada ČTÚ má za to, že s ohledem na tuto skutečnost nelze dovozovat, že nesplněním jedné ze všech uvedených podmínek dojde k automatickému znovuoobnovení původní smlouvy mezi navrhovatelem a odpůrcem, neboť Dohoda o narovnání toto neuvádí, a ani tento postup z ní nevyplývá. **Naopak Dohoda o narovnání zcela jasně říká, že v případě nesplnění podmínek** [tedy i v případě „neakceptace“ závazku vyplývajícího z písmena c) čl. II. Dohody o narovnání] **je navrhovatel oprávněn od Dohody o narovnání odstoupit, čímž by se obnovil původní smluvní vztah mezi navrhovatelem a odpůrcem.**

Dohoda o narovnání tedy dle vlastního znění nabyla platnosti a účinnosti dnem podpisu za předpokládaného splnění tří podmínek. V případě nesplnění podmínek vzniklo na straně navrhovatele právo od Dohody o narovnání odstoupit. Nelze se tedy ztotožnit s tvrzením navrhovatele, že nesplněním alespoň jedné ze tří podmínek Dohody o narovnání, Dohoda o narovnání automaticky zanikla, příp., že vůbec nevznikla. Tento postup by byl v rozporu se samotným zněním Dohody o narovnání.

Poté, co byla mezi navrhovatelem, odpůrcem a společností Agola Systém uzavřena Dohoda o narovnání, odpůrce dopisem informoval navrhovatele o tom, že neuznal převzetí ručitélského závazku odpůrce za společností Agola Systém. Navrhovatel byl tedy v tomto okamžiku oprávněn od Dohody o narovnání odstoupit, nicméně tak neučinil a dále poskytoval služby společnosti Agola Systém. Všechny tři strany Dohody o narovnání se téměř rok od uzavření Dohody o narovnání chovali v souladu s podmínkami této Dohody v smyslu, že navrhovatel poskytoval služby a tyto služby vyúčtoval společnosti Agola Systém a ne odpůrci. Rada ČTÚ uvádí, že argumentaci navrhovatele, podle které nikdy nedošlo k nabytí platnosti a účinnosti Dohody o narovnání, považuje za účelovou a absurdní, neboť v případě, že by Rada ČTÚ dala v tomto bodu za pravdu navrhovatel, musela by následně dojít k závěru, že ode dne 25. 11. 2009 (kdy odpůrce rozporoval vznik ručitélského závazku) minimálně do srpna 2010 navrhovatel odpůrci bezdůvodně neposkytoval žádné služby elektronických komunikací, čímž by právě navrhovatel porušil podmínky účastnické smlouvy.

Rada ČTÚ tedy vyšla z faktického stavu, který mezi třemi zúčastněnými stranami (navrhovatel, odpůrce a společnost Agola Systém) fungoval v období od uzavření Dohody o narovnání dne 31. 8. 2009 do srpna 2010. V tomto období totiž všechny tři strany respektovaly Dohodu o narovnání, nikdo její platnost a účinnost nerozporoval.

Rada ČTÚ uvádí, že pro posouzení nároku navrhovatele tak přestává být směrodatné, zda ručitélský závazek na straně odpůrce za společnost Agola Systém vznikl a zda byl Ing. Vizváry zplnomocněn k tomu tuto Dohodu spolu s ručitélským závazkem podepsat, neboť i v případě, že by k tomu nebyl oprávněn, navrhovatel se rok po podpisu Dohody o narovnání choval tak, jakoby ručitélský závazek vznikl, a po tom, co odpůrce se

snažil zpochybnit tento závazek, navrhovatel nevyužil svého práva vyplývajícího z čl. II. Dohody o narovnání a od této dohody neodstoupil. Rada ČTÚ zde zdůrazňuje, že dle znění Dohody o narovnání nesplnění jedné ze tří podmínek nezakládá automatické obnovení původní smlouvy mezi navrhovatelem a odpůrcem. Zakládá pouze oprávnění navrhovatele od této dohody odstoupit.

Bez ohledu na výše uvedené Rada ČTÚ konstatuje, že nevzala za prokázané ani skutečnost, že navrhovatel odpůrci v inkriminované době služby elektronických komunikací doopravdy poskytoval. Z podkladů obsažených ve spisu vyplývá, že navrhovatel odpůrci poskytl následující zařízení:

Výrobce	Typ namontovaného zařízení	Sériové číslo
HP	Vectra 1,8 GHz	1601R71302
Dragon Wave	Horizon 11 GHz	DW1 (následují 2 nečitelné znaky) BH 1005

Místo připojení bylo Ostrava – Hrabůvka, Dr. Martínka 3/1508, k instalaci došlo dne 26. 9. 2008.

A dále následující zařízení:

Výrobce	Typ namontovaného zařízení	Sériové číslo
HP	Vectra	1601R71348
Dragowave	Horizon 24 GHz	DW14ACA1004

Místo připojení bylo Ostrava – Přívoz, Ahepjukova 2795/6, k instalaci došlo dne 24. 6. 2009.

Dopisem ze dne 17. 9. 2010 požádal navrhovatel o povolení vstupu za účelem demontáže zařízení v lokalitách Dr. Martínka 1508/3 Ostrava-Hrabůvka a Ahepjukova 6/2795 Ostrava-Moravská Ostrava. Podle Potvrzení o převzetí zařízení si navrhovatel od odpůrce dne 23. 9. 2010 převzal následující: Šašinka 2 ks, anténa Dragon 2 ks, Instalkit 2 ks, router 2 ks, svody.

Žádné záznamy o tom, jaká zařízení využívala společnost Agola Systém (tj. ani žádná předávací protokoly) nebyly správnímu orgánu předloženy. Nicméně odpůrce konstatoval, že se jednalo o jedno a to samé zařízení, která před tím využíval on, navrhovatel naopak tvrdil, že společnost Agola Systém využívala jiná zařízení, a tato zařízení pak byla demontována dne 23. 9. 2010, za současného zachování zařízení pro odpůrce.

Rada ČTÚ uvádí, že z výše uvedeného nelze zjistit, zda doopravdy odpůrce vrátil navrhovateli všechna zařízení, které od něho dostal v roce 2008, resp. 2009, neboť, jak uvedl správní orgán I. stupně, nelze s ohledem na obecná pojmenování zařízení v předávacím protokolu ze dne 23. 9. 2010 zjistit, zda se jednalo o zařízení uvedená výše v tabulce, nebo zda se jednalo o jiná zařízení.

Navrhovatel své tvrzení, že společnost Agola Systém a odpůrce využívali různá zařízení, nedoložil, neboť ve správním spisu jsou založeny pouze předávací protokoly, podle kterých byla nainstalována zařízení pouze pro odpůrce. Skutečnost, že nějaká obdobná zařízení byla instalována i pro společnost Agola Systém, nebyla navrhovatelem doložena. Tato skutečnost tedy spíše odpovídá verzi odpůrce, že společnosti využívaly jedno a to samé zařízení. Navrhovatel nijak nedoložil ani skutečnost, že odmontoval právě zařízení, která měla v držení společnost Agola Systém, a že toto zařízení bylo odlišné od zařízení, které měl k dispozici odpůrce. Navrhovatel tudíž neunesl důkazní břemeno k dokázání svých tvrzení. Skutečnost, že navrhovatel odpůrci poskytoval služby elektronických komunikací v období srpen 2010 až prosinec 2010, navrhovatel nedoložil ani jiným způsobem (např. výpisem dat).

Rada ČTÚ považuje za vhodné připomenout, že řízení podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je řízením sporným podle § 141 správního řádu, ve kterém odpovědnost za zjištění skutkového stavu leží na účastnících a nikoli na správním orgánu a účastníci tak nesou povinnost tvrzení a důkazní a jím korespondující břemeno tvrzení a břemeno důkazní, tzn., že jsou povinni uvést skutečnosti důležité pro rozhodnutí a označit důkazní prostředky k prokázání skutečností, které tvrdí. Procesní odpovědnost za zjištění skutečného stavu věci leží na účastnících, nikoli na správním orgánu. Neprokázání a nedoložení skutečností tvrzených účastníkem může vést i k neunesení důkazního břemene a k zamítnutí takového návrhu bez toho aniž by správní orgán opakovaně účastníka vyzýval k doplňování takových nepodložených a neurčitých podání, resp. tvrzení. Podle § 37 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen pomoci podateli odstranit nedostatky podání spočívající především v chybějících náležitostech podle § 37 odst. 2 správního řádu, a nikoliv věcné nedostatky spočívající v nedostatečném prokázání tvrzeného nároku.

S ohledem na výše uvedené lze vyvodit závěr, že navrhovatel své tvrzení, že služby elektronických komunikací odpůrci v období srpen 2010 až prosinec 2010 skutečně poskytoval, a že tedy služby vyúčtované za toto období vyúčtoval po právu, nepodložil důkazy, tudíž v této části neunesl důkazní břemeno a nelze mu proto vyhovět.

Z výše uvedených důvodů Rada ČTÚ dovodila, že napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně je správné, a tudíž rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že výrok rozhodnutí týkající se uplatněného nároku je třeba považovat za správný, je třeba jako správný hodnotit i výrok II. týkající se náhrady nákladů řízení, neboť odpovídá ust. § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, když přiznává náhradu nákladů řízení s ohledem na plný úspěch odpůrce odpůrci.

Výrok II. tohoto rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o rozkladu odůvodňují odkazem na § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích s tím, že ve věci byl plně úspěšný odpůrce, a tudíž mu náleží náhrada nákladů řízení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb.,

o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to za jeden úkon právní služby (vyjádření se k rozkladu) ve výši 1 x 1 000,00 Kč plus DPH a za náhradu hotových výdajů 1 x 300,00 Kč plus DPH.

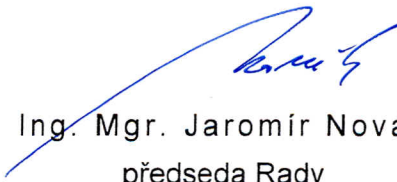
Po opětovném posouzení věci Rada ČTÚ v souladu se shora citovanými závěry a v souladu se svým oprávněním podle ustanovení § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích o včasném rozkladu navrhovatele proto rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

Ing. Mgr. Jaromír Novák
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu